

ОРЛИН КРУМОВ
ПЪТЕШЕСТВИЕ В ХАВАИ

chitanka.info

Пътуват! Пътуват хората. Само аз си стоя като оловен войник, здраво прикован на едно място. Е, сутрин пътувам с трамвая до службата, а вечер по обратния път и това е всичко.

А как пътуват хората! Един приятел обиколи Африка. Изпрати ми картичка и пощенски плик, пълен с пясък от Сахара. Пуснах пясъка да се сипе между пръстите ми, вейна ми горещ вятър, чух шумоленето на палмови листа в приказен оазис. В далечината камилите се точат една след друга, както се точи керванът на моите дни — бавно, еднообразно...

Съседът от втория етаж отиде чак до Бразилия.

Донесе ми някаква кухня тръстика или бог знае какво — индианците издухвали стрелите си през нея. Стрели за съжаление не ми даде, иначе с удоволствие бих взел на прицел някои колеги, които цяла Европа обиколиха и нито една картичка не ми изпратиха. Само по обувките и костюмите можеш да гадаеш коя страна са посетили.

А това перо от кондор? Или малката амфора, дето събира прах върху телевизора... Ех, как пътуват хората!

Един ден реших да пътувам и аз. Отидох в агенцията за пътуване и обясних всичко. А там вежливи хора — провериха ми доходите и ме попитаха къде желая да ида.

Реших да посетя Хаваи и след няколко дни бях там. Стори ми се някак странен този остров — слънцето блести, а не топли, пясъкът не хруска и не влиза в обувките, а океанът, притихнал и спокоен, прилича на зеленикаво кадифе, радва окото. Разхождах се покрай дървета, опрели в небето, гледах красивите мургави жени в далечината...

Това е то, Хаваи.

Завърнах се в родината и дълго мислих къде да ида. Накрая реших — Алпите са за мен. И ето ме там. Сурови и красиви върхове, бели като лебеди сред синьото небе. Стъпвам с тежките обувки върху коравия сняг, пия чай от термоса и се гордея със себе си.

Вдигнах глава и какво да видя — най-високият връх се изкривил, небето над него също се изкривило, направо се свило на руло. А зад него някакво влажно петно на стената. Дръпнах небето и то се скъса. Побягнах назад, блъснах някаква врата и се озовах в агенцията за пътешествия.

— Та това е фототапет! — изкрещях аз. — Цялата си заплата похарчих, искам да видя истинските Алпи.

— Истинските Алпи ли? — удиви се чиновникът. — Твоята заплата не достига дори и за тези... Агенцията ти направи отстъпка.

Сетне написа някаква квитанция и ме накара да заплатя скъсания фототапет.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.